

Zulke menschen zoeken wel een huis, maar geen thuis. Als ze straks weer gaan vertrekken, heeft hun oude woning niets in hen achtergelaten; geen heimwee, geen gemis, geen leegte. En zij lieten niets in de oude woning achter. Hun cachet ligt er niet op, hun smaak spreekt er niet uit, dat eigene, dat een huis tot een thuis maakt, is er niet te vinden.

Maar wat is er nu eigenlijk aan zoo'n oud huis? Och, niets, als een huis voor u is zooveel duizend steenen en zooveel planken. Maar daar is het kamertje, dat in geen ander huis ooit gevonden wordt, ge weet wel, dat kamertje, dat altijd het laatste licht van den avond had; 't kamertje, met de groote hangklok en moeders portret. En daar is dat plekje in de schuur, ge weet wel, dat plekje, waar een zonnestraal door die reet van het houten beschot binnendrong. En nergens was de geur van het versche hooi zóó doordringend als juist in deze schuur.

En daar is het oude rieten dak, dat eigenlijk geen kleur meer had, het rieten dak, verwaaid en verregend, maar dat zoo mooi was, met zulke zachte tinten, die zoo afstaken bij het groen van de boomen.

Het was uw thuis, dat oude huis. Ge zijt er gelukkig geweest. Ge liet er een stuk van uw leven. Als ge er nog aan denkt, is het u, of weer de geur van het hooi u tegenkomt, of ge moeders stem hoort, en of ge vader door de huisdeur ziet naar binnenstappen.

Ge zoudt nog wel eens een pelgrimstocht willen doen naar het oude huis. Het behoort bij uw zonnige jeugd. En is het ook niet in uw herinnering, of nergens zóó heerlijk de zon scheen als juist bij uw oude woning? Die zonnestralen, door het loover getemperd, waren zoo zacht en zoo mild en weldadig.

Nergens, nergens is een huis als het oude.

Natuurlijk, het had zijn gebreken, 't werd wel een beetje héél oud; het tochtte er nog al erg, het was stoffig. Maar in uw herinnering tellen die gebreken niet mee. 't Huis, waarin ge nu woont, moge veel beter zijn, maar 't is niet het oude huis, het is niet uw huis.

Hoe kwam het toch zoo, dat ge u er zoo thuis voeldet?

Kwam het van moeder, die 't daar binnen zoo gezellig wist te maken? of van vader, die met een kwastje groene verf wonderen deed? Of deed het het zachte lamplicht, dat in den winteravond die wondere gezelligheid gaf in de stille woonkamer?

Misschien maakte alles samen wel dat huis tot een thuis.

Maar gij hebt het verlaten. Gij hebt een ander huis. Welnu, maak het dan tot een thuis. Woont ge in een kazernestraat, het zij zoo, als ge er dan maar

voor zorgt, dat ge op het inwendige van uw woning een eigen stempel drukt. Dat zult ge doen, als ge een persoonlijkheid zijt. Gij behoeft geen kostbare meubels te hebben, maar gij moet ze zóó kiezen en zóó plaatsen, dat ze me iets zeggen van uw smaak en karakter.

En ge behoeft geen *leelijke* dingen om u te dulden. Ook heel eenvoudige gebruiksvoorwerpen kunnen mooi zijn.

Bewaar ook de herinnering aan uw vroeger thuis als een heilige schat. Die herinnering hebben uw ouders u meegegeven. Laat ze niet verbleeken.

Gij zult wel eens verdriet hebben. Het leven zal u moe maken. Zorg zal u kwellen. Laat dan de herinnering aan uw vroeger thuis u blij maken en moed geven en kracht. Vlucht dan in uw gedachten naar de oude woning. Het zal u zijn als toen, toen gij nog kind waart. Toen zijt ge met uw kinderverdriet ook naar huis gevlucht. En 't werd al beter met u, als ge door de huisdeur naar binnen mocht gaan. Ge wist, dat ge daar troost zoudt vinden en veiligheid.

Wat ook een heerlijkheid, 's avonds, buiten in den storm en in het donker op den weg, te denken aan het lamplicht in de huiskamer en aan het kopje thee, dat moeder straks zou schenken.

Zoo'n oud huis, wat is er aan?
Hoe kunt ge 't zoo vragen?

Gij weet ook niet, hoe in een voorwerp zonder leven, Van hem die 't eens bezat een schaduw na blijft zweven,

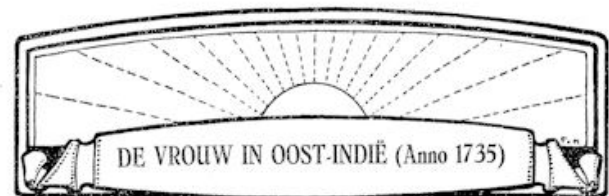
Een straal van licht, die nooit verbleekt.

Gij weet niet, hoe in hout, steen, huisraad, huizen, boomen,

Een stemme woont, waarin met al haar bonte droomen,

Uw eigen jonkheid tot u spreekt.

K.

Er wordt in deze dagen wel veel over de vrouw gesproken en geschreven.

Vrouwen treden op bijna elk terrein van het leven op en het is te voorzien, dat dit in progressieve richting nog geruimen tijd zal voortgaan.

Nog onlangs verleende het Nederlandsche Parlement aan de vrouwen in ons Vaderland het actieve

kiesrecht en daarmee werd de vrouw in veler oogen althans mondig.

Het is misschien niet onaardig onzen lezeressen eens te laten zien hoe een Javaansch vorst, anno 1735, over de vrouw dacht.

Men kan dit lezen in onderstaande proclamatie, die ik vond in de nagelaten papieren en brieven van wijlen zendeling Wijnveldt, die gearbeid heeft onder de expeditie-troepen op Lombok en onder de Javaansche dwangarbeiders te Sawah-Loento.

Hij vertaalde deze proclamatie uit het Javaansch en ik laat die hier in haar geheel volgen:

„Ik, Soesochoenan-Pakoe-Boewana IV, schrijf den 18den op Zondag-Pon, van het jaar Dal, Ao. 1735, juist de 8e monjo, de windoe Santjala, de woekoe Soengsoengkang lagi Tompa.

Schrijf deze mijne woorden aan de vrouwen, dochteren der wereld: Mijne kinderen, leeft hiernaar, opdat gij waardig uwen man moogt dienen. Als gij hem niet eert zult gij zondigen en hierna maals moeten rusten op duizendpooten en schorpioenen.

Zie slechts uw hand aan en ge zult wijsheid bekomen.

1o. *de duim* (djempol) stelt het hart voor. Dat hart zij zacht, malsch, poezelig, mollig als empol (d. i. het zachte vleeschachtige gedeelte van een jonge kokosnoot — de Z.).

Als de man het een of ander verlangt, zal het hart der vrouw gewillig, zacht als empol zijn.

2o. *de wijsvinger* geeft te kennen, dat als de man het een of ander aanwijst, raad of voorschrift geeft, zal zij niet onwillig zijn maar zijn wil volbrengen en opvolgen.

3o. *de middelvinger*. Hij wijst aan hoe de man steeds de meerdere zal zijn.

4o. *de ringvinger* duidt aan hoe het gelaat en spreken der vrouw steeds manís is, dat is vriendelijk, lief, aangenaam zal zijn; als de man iets van haar verlangt, zal zij niet norsch, barsch tot hem spreken, of haar gelaat mismaken door stuursheid of grimmigheid. Dit is niet aangenaam te zien.

Zelfs al is het hart verstoord en gramstorig, zal zij zulks niet laten blijken voor den man, maar die drift van zich doen en een helder, onschuldig gelaat toonen.

5o. *de pink*, van welke de beteekenis is: ijver, handigheid, vlugheid.

De vrouw zij ijverig en terstond bereid haren man te dienen, gezwind en vlug in alle opzichten; maar, met zachtaardigheid, niet gejaagd of met geweldmakerij of te driftig het werk verrichten, zoodat 't verkeerd uitvallen moet; of de kleeren opgeschort om zich gemakkelijk te kunnen roeren en ze niet

morsig te maken; dat is niet de goede ijver, daar die uit drift en knorrigheid geboren wordt.

Daarom: den man te dienen is voor de vrouw als 't gemakkelijk valt, ook zeer gemakkelijk; maar als 't moeilijk valt, ook zeer moeilijk.

Zegt niet na mijn dood: „Nu behoeft dat niet meer.” Tusschen den ouden tijd en tegenwoordig is geen verschil. Wat nu goed is, is later ook goed. Wat ik — grijze koning — u leer, moet door de dochteren der wereld van alle tijden ter harte genomen worden — *stel daarom orde op dat hart*, want het is de koning des lichaams, o vrouwen! Gij *zijt* iets, *bezit* iets, *kunt* iets, *alléén* door uw heer en man te dienen.

Hiermee eindig ik heden mijn onderwijs aan mijne dochters.

Wie niet hiernaar handelt, zal mijn toorn te dragen hebben.”

Zoo luidt de proclamatie van den grijzen koning Pakoe. Als hij eens kon zien de positie van de vrouw in onze hedendaagsche maatschappij, zou hij, dunkt mij, vreemde oogen opzetten.

P. DE ZEEUW J.Gzn.

JONGE VROUWEN ORGANISATIE

Onder de vereenigingen, die deel uitmaken van de Federatie, waarover ik onlangs in M. L. schreef, behoort ook de „Jonge Vrouwen Organisatie”.

Daar deze jonge vereeniging waarschijnlijk bij de lezeressen nog weinig bekend is, wil ik over haar ditmaal een en ander vertellen.

De J. V. O. is ontstaan, gegroeid zou men kunnen zeggen, uit de zomerkampen, welke eigenlijk van Engelsch origine zijn. Toen in 1904 de leden van de N. C. S. V., die in Liverpool ter conferentie waren, daar met de zomerkampen kennis maakten, dachten zij dadelijk: „Zooiets moeten we in Nederland ook hebben.” Dat deze gedachte uitgevoerd kon worden, is voor een zeer groot deel te danken geweest aan Mej. Van Beeck Calkoen, die dezen arbeid met haar geld en gaven steunde. Aanvankelijk had de N. C. S. V. de leiding; wel legde men het er toen reeds op aan, uit de deelnemsters leidsters, de zoogenaamde officieren, te vormen. De beweging breidde zich echter zoo uit, en het aantal deelnemsters werd zoo groot, dat het in 1909 tot een splitsing kwam. De N. C. S. V. bleef werken onder degenen, die studie aan de Universiteiten tot haar doel stelden, en de vereeniging tot organisatie